

artsforhøjelse volder en del vanskeligheder i praksis og giver anledning til et ikke ubetydeligt antal klagesager, har man — ligesom ved det ovennævnte den 16. november 1956 fremsatte lovforslag — ment at burde stille forslag om deres ophævelse.

Til § 6.

Den foreslåede ændring i lovens § 10, stk. 1, er alene af formel art og står i forbindelse med, at der efter lov nr. 181 af 20. maj 1952 om ændringer i de københavnske omegnskommuners styrelse m. m. er nedsat ligningskommissioner i andre kommuner end købstadkommunerne.

Til § 7.

Ændringen er foranlediget af den foreslåede redaktionelle ændring af lovens § 8.

Til § 8.

Med hensyn til den foreslåede forhøjelse af rentesatsen henvises til bemærkningerne til § 4 i slutningen.

Til § 9.

Ifølge bestemmelsen i lovens § 31, stk. 2, beregnes den skat, et dødsbo er pligtigt at betale, „første gang på grundlag af den indkomst, som afdøde i det forud for dødsfaldet liggende kalenderår (regnskabsår) har haft fra de i § 18, stk. 1, nr. 1-4, omhandlede indtægtskilder, og i derefter følgende skatteår af afdødes og efter dødsfaldet af boets ovennævnte indtægtskilder i det forudgående kalenderår (regnskabsår)“.

Efter denne formulering vil der i tilfælde, hvor en skatteyder afgår ved døden inden for tidsrummet fra den 1. oktober til den 31. december (der bortses her fra tilfælde, hvor der anvendes forskudt regnskabsår), hverken ved den første skatteansættelse af dødsboet, der skal ske fra den efter dødsfaldet nærmest følgende 1. april, eller ved senere ansættelser af boet kunne ske beskatning af den indtægt, der er oppebåret af dødsboet fra dødsdagen til den nærmest følgende 31. december. Der vil i sådanne tilfælde således ske en afbrydelse af den ved loven tilsigtede kontinuerlige beskatning. Da der ikke kan anføres nogen rimelig begrundelse herfor, stilles der herved forslag om, at affattelsen af lovens § 31, stk. 2, ændres således, at der i alle tilfælde — uanset på hvilket tidspunkt af året dødsfaldet indtræffer — vil blive mulighed for kontinuerlig beskatning af afdødes og boets indtægter.

Til § 10.

Bestemmelsen i lovens § 39 (en ganske ligelydende bestemmelse findes i den gældende kommunale

valglovs § 7, stk. 2) fastsætter regler for, i hvilke tilfælde og i hvilket omfang eftergivelse af personlig kommuneskat kan finde sted. Efter bestemmelsen er det en betingelse for eftergivelse af skat, at „den skattepligtiges indtægt som følge af sygdom, dødsfald, trykkende familieforhold, indkaldelse til militærtjeneste, arbejdsløshed eller andre lignende forhold er blevet væsentlig mindre end den indkomst, hvorefter kommuneskatten er lignet, og den pågældendes formueforhold i øvrigt skønnes at være til hinder for betaling af det fulde pålignede skattebeløb.“ Der kan normalt kun eftergives indtil halvdelen af den pålignede skat; hvor eftergivelse finder sted „på grund af sygdom, dødsfald eller i øvrigt undtagelsesvis, hvor ganske særlige omstændigheder måtte tale derfor“, skal dog indtil $\frac{2}{3}$ af skatten kunne eftergives.

Denne bestemmelse forekom ikke i den kommunale skattelovgivning forud for loven af 18. februar 1937, men en ligelydende bestemmelse har siden 1924 været optaget i den kommunale valglov. Forud for 1924 var der — når bortses fra København og Frederiksberg — ikke fastsat regler for eftergivelse af kommunal skat. Af forarbejderne til den kommunale valglov af 29. marts 1924 fremgår det, at praksis med hensyn til eftergivelse af kommuneskat var præget af en del tilfældighed, og at det derfor fandtes påkrævet at indføre en særlig lovregel herom. Når der i lovbestemmelsen blev fastsat en maksimumsgrænse for, hvor stor en del af den pålignede skat der skulle kunne eftergives, står dette i første række i forbindelse med de skattemæssige betingelser for kommunal valgret, der dengang var gældende.

Da den kommunale valglov efter den ved lov nr. 335 af 22. december 1953 skete ændring ikke længere opstiller som betingelse for kommunal valgret, at vælgeren på valgets tidspunkt er ansat til at svare kommuneskat, og da bestemmelserne om skattesvarelse som betingelse for kommunal valgret nu er foreslået helt ophævet, ses der ikke af valgretsmæssige hensyn at være nogen begrundelse for at opretholde den nævnte særlige begrænsning i adgangen til at eftergive kommunal skat, og da denne begrænsning i andre henseender kan forekomme mindre rimelig, stilles der herved forslag om, at den bortfalder. Det kan i denne forbindelse anføres, at det i en række tilfælde — ikke mindst, hvor der er tale om indkaldte værnepligtige — forekommer, at skatten til staten eftergives fuldt ud, og at det i sådanne tilfælde, hvor forholdet gennemgående vil være det, at skatteevnen må betragtes som helt bortfaldet, vanskeligt kan forstås af skatteyderne — og af kommunalbestyrelserne ofte